

Sygn. akt VII Ka 1141/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Andrzej Żurawski (spr.)

Protokolant sekr.sądowy Małgorzata Serafińska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2017 r

sprawy

D. W. ur. (...) w O., syna M. i J. obwinionego z art. 92§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 7 września 2017 sygn. akt IX W 1917/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł, a nadto opłatą w kwocie 30 zł za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 1141/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 7 września 2017 roku w sprawie D. W. obwinionego o to, że:

- w dniu 2 maja 2017r. o godz. 20.45 przy ulicy (...) w O. zaparkował pojazdem marki C. o nr rej. (...), nie stosując się do znaku B 36 „zakaz zatrzymywania się” czym wykroczył przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji,

tj. o wykroczenie z art. 92§1 k.w.

orzekł:

I. obwinionego D. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 92§1 k.w. skazał go na karę 200 zł grzywny,

II. na podstawie art. 118§1 k.p.w. i art. 3 ust 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł i opłatą w kwocie 30 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył obwiniony.

Apelacja zarzuciła wyrokowi:

- przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w postaci nieuwzględnienia faktów wynikających z zeznań oraz nieuwzględnienia materiału dowodowego, mającego wpływ na przypisanie winy obwinionemu.

Podnosząc ten zarzut obwiniony domagał się zmiany wyroku poprzez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zaś na wypadek nieuwzględnienia apelacji uchylenia rozstrzygnięcia dotyczącego obciążenia go kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest słuszna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Nie zasługują na podzielenie zarzuty apelacji kwestionujące ustalenia faktyczne, albowiem zarówno przebieg rozprawy przed Sądem I instancji jak i pisemne motywy wyroku wskazują na to, że Sąd ten prawidłowo, nie naruszając zasady obiektywizmu ocenił zebrany materiał dowodowy, przyjmując za jego podstawę całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Podstawę tych ustaleń stanowiły zeznania podejmujących interwencję strażników miejskich, a to: M. S. i P. K. oraz dołączone do akt sprawy dokumenty, a ocena tych dowodów nie wykracza poza ramy określone treścią art. 7 k.p.k. i nie wykazuje błędów natury faktycznej lub logicznej.

Ustalenia te są trafne, a wywody apelacji sprowadzają się wyłącznie do polemiki i nie powołują takich okoliczności, które nie byłyby przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które spełnia wymogi art. 424 k.p.k. Sąd I instancji wskazał w sposób przekonywujący, którym dowodom dał wiarę i dlaczego odrzucił, – jako niewiarygodne – wyjaśnienia obwinionego.

Należy w tym miejscu podkreślić, że zasady ruchu na drogach publicznych oraz w strefach zamieszkania i wymagania w stosunku do osób kierujących pojazdami określa ustawa – prawo o ruchu drogowym, która stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany stosować sposób zatrzymania lub postoju wskazany znakami drogowymi (art. 46). To na kierującym pojazdem spoczywa zatem obowiązek upewnienia się, czy zatrzymanie pojazdu lub postoju następuje w miejscu do tego dozwolonym.

Apelacja nie przedstawia takiej logicznej argumentacji, która ustalenia Sądu Rejonowego podważałaby i tym samym nie mogła odnieść zamierzonego skutku.

Wymierzona obwinionemu kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu wykroczenia i uwzględnia okoliczności wymienione w art. 33 k.w.

Sąd Okręgowy nie znajduje natomiast dostatecznych podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji o uchylenie rozstrzygnięcia o obciążeniu obwinionego wydatkami postępowania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie (art.437§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636§1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., zaś ich wysokość uwzględnia treść Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokość opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia w zw. z art. 118§4 k.p.w., natomiast opłatę za II instancję wymierzono na podstawie art. 3 ust 1 i art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.